



Arrest

nr. 67 027 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat T. VAN GESTEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Dobrosin, gemeente Bujanovac (Servië). U verklaart het staatsburgerschap van Servië te bezitten.

U was van maart 2010 tot juni 2010 en van september 2010 tot november 2010 in Zwitserland op bezoek bij uw familie. U hebt daar geen asiel aangevraagd.

Op 17 september 2009 leerde u uw partner, D. A. (...) (O.V. 6.798.079 // 11/14274) kennen op het huwelijksfeest van haar oom, F. (...). Sindsdien heeft u een relatie met haar. Jullie families wisten wel dat jullie iets met elkaar hadden, maar er was geen zekerheid omdat jullie dit nooit hadden bevestigd.

In januari 2011 ontdekten jullie families dat uw partner van u zwanger was. Jullie hebben geprobeerd de situatie aan de familie uit te leggen, maar dit leidde niet tot een oplossing. U vader, die imam van Dobrosin is, is een conservatief persoon en kon niet accepteren dat u een buitenechtelijke relatie had en een buitenechtelijk kind zou krijgen. Hij vond uw partner niet geschikt voor u en vond dat een relatie volgens de tradities moest worden geregeld. Uw familie stelde een abortus voor. De familie van uw partner liet weliswaar een opening maar gezien uw familie niet meewerkte was een huwelijk geen optie. Een voortdurende buitenechtelijke relatie met bovendien een buitenechtelijk kind konden zij echter evenmin aanvaarden omdat dit geen zekerheid zou bieden aan uw partner. De broer van uw partner, haar vader is overleden, zei dat u met haar moest huwen of dat zij anders een abortus zou moeten laten uitvoeren. U kon echter niet aan zijn wens tegemoet komen omwille van de tegenstand van uw familie.

Uw partner werd binnen haar familie onder druk gezet om een abortus te laten uitvoeren en werd zelfs geslagen door haar broers. In februari 2011 heeft u haar, nadat ze weerom was geslagen en in een gestresseerde en angstige toestand was, naar het ziekenhuis van Bujanovac gebracht. Zij werd er onderzocht door een arts. Deze stelde geen fysieke verwondingen vast maar gaf aan dat uw partner stress had.

Omwille van de grote druk ging uw partner op 18 maart 2011 bij een vriendin wonen. Jullie besloten op 22 maart 2011 samen het land te verlaten en naar België te reizen om er een asielaanvraag in te dienen. Uw ouders hadden echter zonder dat u het wist uw paspoort afgenomen zodat u niet kon vertrekken.

Uw partner D. A. (...) (O.V. 6.798.079 // 11/14274) verliet Servië op 22 maart 2011, en ze reisde met een bus naar Duitsland. Zij verbleef in Duitsland van 23 maart 2011 tot en met 11 april 2011.

U vertelde uw ouders dat u de relatie beëindigd had, waarna u uw paspoort terugkreeg. U verliet Bujanovac (Servië) op 10 april 2011 en u reisde met een bus via Hongarije, Oostenrijk naar Duitsland.

Vanuit Duitsland reisde u op 12 april 2011 samen met uw partner richting België. Jullie dienden nog dezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U denkt dat zowel u als uw partner terug naar jullie respectievelijke familie zouden kunnen als jullie de relatie zouden beëindigen en zonder kind zouden terugkeren.

U denkt dat de familie van uw partner nog steeds open staat voor een huwelijk maar dat uw familie niet zal toegeven. U vreest voor problemen met de families en meer specifiek voor het leven van uw kind indien jullie als ongehuwd koppel met kind zouden terugkeren.

Ter ondersteuning van jullie asielaanvraag legde u een identiteitskaart van uzelf, een rijbewijs en een paspoort neer. Ter ondersteuning van jullie asielaanvraag legde uw partner haar identiteitskaart, een kopie van een echografie en een paspoort neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De reden daarvoor is dat de door u aangehaalde gebeurtenissen, die de kern van uw asielrelaas vormen, niet als geloofwaardig worden aangenomen.

Gezien dezelfde feiten aan de basis liggen van de asielaanvraag van u en uw partner en gezien jullie deze feiten grotendeels samen beleefden, mag van jullie worden verwacht dat jullie verklaringen daarover gelijklopend zijn. Bovendien mag worden verwacht dat jullie elkaar als partners verder correct informeerden over deze gebeurtenissen. Uit een vergelijking van uw verklaringen met de verklaringen van uw partner D. A. (...) (O.V. 6.798.079 // 11/14274) tijdens jullie interview op 26 mei 2011, blijken echter tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantasten. Deze tegenstrijdigheden raken de kernelementen van uw asielrelaas, gezien zij specifiek betrekking hebben op een eventuele eerdere verlovings van uzelf met een andere vrouw, de al dan niet verwondingen van uw partner nadat ze door haar broer geslagen was, en de toelating om al dan niet met uw partner te huwen.

Zo stelt uw partner dat er voor u door uw familie een andere vrouw was "voorzien" (CGVS 11/14274, p. 6). U stelt daarentegen dat uw familie geen andere vrouw voor u had voorzien (CGVS, p. 9). Als uw partner hiermee geconfronteerd werd, antwoordde ze dat er wel degelijk een andere vrouw voor u "voorzien" werd, namelijk in het begin toen jullie een relatie begonnen (CGVS 11/14274, p. 6), hetgeen onvoldoende is om deze inconsistentie te weerleggen aangezien uw partner enkel haar eerdere beweringen herhaalt.

Daarnaast stelt uw partner dat ze een litteken heeft van een open wonde aan de linkerwenkbrauw nadat haar broer haar met een mes had bewerkt, en ze geeft aan dat ze nadat ze geslagen was door haar

broer blauwe plekken op de rug, een blauw oog en een blauwe, gezwollen kin opliep (CGVS 11/14274, p. 7). U stelt daarentegen expliciet dat uw partner nooit verwondingen of blauwe plekken opliep nadat ze geslagen was door haar broer (CGVS, p. 7). Als uw partner hiermee geconfronteerd werd, antwoordde ze dat u wel degelijk op de hoogte bent van haar uiterlijke verwondingen, dat zij u alles vertelde wat ze meemaakte en u dat bijgevolg dus zou moeten weten (CGVS 11/14274, p. 7-8), hetgeen onvoldoende is om deze inconsistentie te weerleggen aangezien zij enkel haar eerdere beweringen herhaalt.

Wat betreft het geweld dat de broers van uw partner op haar pleegden beweert uw partner verder dat zij één keer door u naar het ziekenhuis werd gevoerd en bij die gelegenheid bewusteloos te zijn geweest van voor u haar thuis kwam tot na haar terugkeer thuis (CGVS 11/14274, p. 8). U verklaarde daarentegen dat zij zeer gestresseerd en angstig was toen u haar naar het hospitaal bracht (CGVS, p. 7). Deze verklaringen zijn inconsistent. Indien u bewusteloos was kan uw partner niet hebben gezien dat uw gestresseerd en angstig was. Bovendien komt het weinig aannemelijk over dat het ziekenhuis u in bewusteloze toestand weer zou laten naar huis gaan.

Over het standpunt van haar familie tegenover jullie relatie, stelt uw partner dat u een gesprek hebt gehad met haar broer, waarop haar broer aangaf dat hij u nooit aan u zou geven en u nog eerder zou vermoorden (CGVS 11/14274, p. 9). U stelt daarentegen dat de broer van uw partner zelf voorstelde dat u met zijn zus zou trouwen om een abortus te vermijden en dat u denkt dat zij nog steeds openstaan voor een huwelijk (CGVS, p. 8 en 9). Als uw partner hiermee geconfronteerd werd, antwoordde ze dat uw verklaringen niet kloppen aangezien een huwelijk niet meer kon (CGVS 11/14274, p. 9), hetgeen onvoldoende is om deze inconsistentie te weerleggen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk aanbrengt om uw asielrelaas te staven. Hoewel u aangeeft dat uw partner in februari 2011 in uw aanwezigheid werd onderzocht door een dokter in het ziekenhuis van Bujanovac (CGVS, p. 7), beschikt u (noch uw partner) over een medisch attest dat deze feiten zou kunnen bevestigen.

Omwille van de bovenstaande redenen wordt besloten dat u de aangehaalde problemen, die het gevolg zouden zijn van uw relatie, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zelfs indien geloof zou gehecht worden aan de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problematiek, quod non, dan dient tenslotte te worden opgemerkt dat u stelde Servië enkel verlaten te hebben omwille van problemen met uw familie en schoonfamilie die tegen jullie buitenechtelijke relatie waren. Uw partner werd door haar broers geslagen en jullie families wilden jullie ongeboren kind laten aborteren. Zowel u als uw partner verklaarden expliciet behalve met jullie families, met niemand anders problemen gehad te hebben (CGVS, gehoorverslag). Het betreft hier bijgevolg problemen van louter interfamiliale, intrafamiliale en gemeenrechtelijke aard. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw familie en schoonfamilie, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze moeilijkheden in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst verklaarde u zelf nooit problemen gekend te hebben met de Servische autoriteiten (CGVS, p. 12). Daarnaast blijkt dat u en uw partner steeds hebben nagelaten de problemen met de families aan te geven bij de politie (CGVS, p. 12). U deed dit niet omdat alles onverwacht kwam en u geeft aan dat u niet weet of overheidsinstanties zouden kunnen bemiddelen (CGVS, p. 12). Uw partner stelde niet naar de politie te zijn gestapt omdat ze enerzijds nog meer problemen vreesde, de politie niet op haar familie wou afsturen en omdat ze aan haar moeder dacht (CGVS 11/14274, p. 9, 11). Dergelijke verklaringen zijn onafdoende voor jullie nalaten. Het is immers de taak van de autoriteiten om u en uw partner bescherming tegen uw belagers te bieden. Om bescherming te kunnen bieden dienen de autoriteiten op de hoogte te zijn van uw problemen. Indien zij hiervan niet op de hoogte gesteld worden, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan uw administratieve dossier werd gevoegd, dat er in de Preshevë-vallei (waartoe Bujanoc behoort) mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP). De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. De MEP vervult haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst zijnde voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Dit heeft u, zoals hierboven reeds bleek, niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofdte geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw partner D. A. (...) (O.V. 6.798.079 // 11/14274) eveneens werd besloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De in het kader van de asielaanvraag neergelegde documenten bevatten informatie met betrekking tot jullie identiteit doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De in het kader van de asielaanvraag neergelegde echografie bevat de informatie dat uw partner zwanger is en dat de bevalling voorzien is voor 28 oktober 2011, doch bevat geen concrete informatie dat u door deze zwangerschap effectief problemen zou kennen. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uw partner zwanger is en de vermoedelijke bevallingsdatum voorzien is op 24 oktober 2011."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarbij zij enkel stelt dat de weigeringsbeslissing "te weinig gemotiveerd" is.

In een tweede middel wordt door verzoekende partij de schending van de artikelen 2, 5, 8 en 12 EVRM aangevoerd.

De Raad oordeelt dat ingevolge samenhang beide middelen gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. De schending van de artikelen 2, 5, 8 en 12 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van en asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Wat de tegenstrijdige verklaringen betreft, meent verzoekende partij dat de commissaris-generaal *“nogal vlot beweert dat de afgelegde verklaringen tegenstrijdig zijn”*. Verzoekende partij is van mening dat de opgesomde tegenstrijdigheden slechts *“enkele details”* uitmaken in de voor het overige wel gelijklopende versies. Verzoekende partij tracht vervolgens op systematische wijze de als tegenstrijdig beschouwde verklaringen te weerleggen.

2.2.4.1.1. De contradictie over het al dan niet “voorzien” zijn van een andere vrouw voor verzoekende partij, probeert zij in haar verzoekschrift te herkwalficeren tot een interpretatieverschil tussen haarzelf en haar partner. Verzoekende partij verklaart dat haar familie wel degelijk een andere vrouw had goedgekeurd waarmee zij zou trouwen, maar dat deze feiten dateren van voor de relatie met haar huidige partner. De tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet “voorzien” zijn van een andere vrouw voor verzoekende partij, zijn dus verenigbaar indien zij in de juiste context worden geplaatst.

2.2.4.1.2. De Raad merkt op dat bovenstaande stelling, waarin verzoekende partij met klem ontkent dat er voor haar een andere vrouw werd voorzien tijdens de relatie met haar huidige partner, echter flagrant tegenstrijdig is met wat haar partner hierover verklaart: *“Hadden ze al een andere vrouw voor uw partner ‘voorzien’? Ja. Weet u wie? Ik weet alleen dat ze in Zwitserland was, maar ik weet haar naam niet. Uw partner gaf aan dat er geen vrouw voor hem ‘voorzien’ was door zijn familie? Toch wel. Dat was in het begin toen we onze relatie begonnen. Zo heb ik het gehoord”* (administratief dossier, stuk 3, verhoorverslag D. A. d.d. 26 mei 2011, p.6). Deze verklaringen in acht genomen, kan verzoekende partij moeilijk volhouden dat er, eens zij een relatie met haar huidige partner begon, geen sprake meer was van een andere vrouw waarmee zij zou trouwen, nu haar partner juist vermeldt dat haar familie een andere vrouw had voorzien in het begin van hun relatie. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoekende partij en haar partner twee totaal verschillende versies geven van de relevante feiten, die niet als een “interpretatieverschil” kunnen worden afgedaan en die bovendien niet als details in het asielrelaas kunnen worden beschouwd, nu dit gegeven voor verzoekende partij en haar partner van uiterst belang is om te kunnen inschatten of zij nog in het huwelijk zouden kunnen treden teneinde de buitenechtelijke situatie alsnog te “regulariseren”.

2.2.4.2.1. Wat betreft de niet-corresponderende verklaringen over de verwondingen die de partner van verzoekende partij zou hebben opgelopen, geeft verzoekende partij te kennen bij haar verklaring te blijven dat bij haar partner geen verwondingen zijn vastgesteld tijdens het enige ziekenhuisbezoek waar zij bij aanwezig was. Verzoekende partij benadrukt verder dat zij haar partner slechts éénmaal heeft vergezeld naar het ziekenhuis, terwijl zij wel meermaals geslagen werd door haar broer. De door haar partner verklaarde verwondingen zijn dus afkomstig van andere geweldplegingen door haar broer. Met betrekking tot het al dan niet bewusteloos zijn voor, tijdens en na het ziekenhuisbezoek van de partner van verzoekende partij, verwijst verzoekende partij ten eerste naar de weergave van het feitenrelaas uit de bestreden beslissing, waarin staat dat de arts enkel stress vaststelde bij haar partner. Verzoekende partij herhaalt dus enkel wat de arts heeft vastgesteld. Verder wenst verzoekende partij te benadrukken dat het niet geheel onlogisch is dat de exact juiste feiten niet meer kunnen worden herinnerd, des te meer nu de partner van verzoekende partij niet bij bewustzijn was.

2.2.4.2.2. Waar verzoekende partij een logische uitleg tracht te fabriceren omtrent de inconsistente verklaringen over de verwondingen van haar partner, wijst de Raad erop dat desbetreffend argument echter berust uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers is er geen discussie over de vraag of er al dan niet verwondingen werden vastgesteld tijdens het ziekenhuisbezoek waar verzoekende partij zelf bij aanwezig was. Zowel verzoekende partij als haar partner verklaren dat tijdens dit onderzoek geen verwondingen werden vastgesteld (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag D. A. d.d. 26 mei 2011, p. 8 en stuk 3, gehoorverslag S. M. d.d. 26 mei 2011, p. 7). Echter verklaart verzoekende partij tijdens haar gehoor dat haar partner nooit verwondingen opliep naar aanleiding van de geweldplegingen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag S. M. d.d. 26 mei 2011, p. 7), terwijl haar partner echter een hele resem van verwondingen opsomt tijdens haar ondervraging, tijdens dewelke zij ook meermaals uitdrukkelijk aangeeft dat haar partner, verzoekende partij, hiervan op de

hoogte was omdat zij haar alles vertelde (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag D. A. d.d. 26 mei 2011, p. 7). Deze vaststelling, gecombineerd met de *post factum* verklaring van verzoekende partij in het verzoekschrift dat haar partner inderdaad verwondingen heeft opgelopen, wat dan weer niet strookt met wat verzoekende partij tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal vertelde, doen de Raad besluiten dat desbetreffende tegenstrijdige verklaringen, die wel degelijk een centrale rol spelen in het asielrelaas, gehandhaafd blijven.

Waar verzoekende partij de tegenstrijdigheid met betrekking tot het al dan niet bewusteloos zijn van haar partner tijdens het ziekenhuisbezoek probeert te vergoelijken door eenvoudigweg te stellen dat zij enkel herhaalt wat de arts heeft vastgesteld, met name dat haar partner stress had, merkt de Raad op dat het feitenrelaas in de bestreden beslissing een weergave is van de feiten die de asielzoeker zelf heeft weergegeven tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. *In casu* verklaart verzoekende partij dus zelf dat de arts geen fysieke verwondingen had vastgesteld maar enkel zei dat haar partner stress had (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag S. M. d.d. 26 mei 2011, p. 7). Verzoekende partij stelt verder desbetreffend over geen medisch attest te beschikken. Zulk argument kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

De Raad is verder van oordeel dat de poging om aangaande tegenstrijdigheid te vergoelijken door erop te wijzen dat het logisch is dat zulke feiten niet exact kunnen worden herinnerd, rekening gehouden met de bewusteloosheid van haar partner, tevergeefs is. Verzoekende partij opteert *post factum* voor de versie van haar partner, die beweert de hele tijd bewusteloos te zijn geweest, terwijl deze versie echter niet strookt met wat verzoekende partij zelf verklaart tijdens haar gehoor: *“één keer heb ik haar naar het ziekenhuis van Bujanoc gebracht nadat ze was geslagen – ze had geen verwondingen, maar ze had veel stress en angst. Ik bracht haar dan met de auto. Ze werd dan onderzocht door de arts, en die heeft geen fysieke verwondingen vastgesteld, maar hij zei wel dat ze stress had. Ze mocht dan direct terug vertrekken”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag S. M. d.d. 26 mei 2011, p. 7). De Raad treedt verwerende partij bij waar deze in haar bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij onmogelijk kan vermelden dat haar partner angstig en gestresseerd is, terwijl zij op dat ogenblik bewusteloos zou zijn geweest. De Raad merkt tenslotte op dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op het excuus dat de relevante feiten niet meer exact kunnen worden herinnerd, daar verzoekende partij op dat ogenblik zelf niet bewusteloos was, en van haar toch wel redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij zich, gedurende de enige keer dat zij haar partner naar het ziekenhuis heeft vergezeld, correct kan herinneren of deze al dan niet gedurende die hele tijd bewusteloos was. Ook deze tegenstrijdigheid kan niet worden weerlegd.

2.2.4.3.1. Omtrent de tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet openstaan voor een huwelijk van de familie van de partner van verzoekende partij, reageert verzoekende partij wederom verbaasd, nu het volgens haar perfect mogelijk is dat de broer van haar partner jegens haar en haar partner een andere visie te kennen heeft gegeven.

2.2.4.3.2. De Raad stelt nogmaals vast dat verzoekende partij tevergeefs op een gekunselde manier beide versies met elkaar tracht te verzoenen. Zo is de Raad niet in het minst overtuigd van het absurde argument dat de broer van de partner van verzoekende partij enerzijds zou hebben verklaard dat hij resoluut gekant is tegen een eventueel huwelijk en dat hij zijn zus nog liever zou vermoorden dan dat hij haar met verzoekende partij zou laten huwen, terwijl hij anderzijds tegenover verzoekende partij het dreigement zou hebben geuit dat, indien verzoekende partij niet met zijn zus zou huwen, zijn zus een abortus moest laten ondergaan. Zelfs indien er al sprake zou kunnen zijn van twee verschillende versies, wat uiterst onwaarschijnlijk is, acht de Raad het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij en haar partner dergelijk cruciaal standpunt, dat van uiterst belang is voor hun mogelijk samenzijn naar de toekomst toe, onbesproken zouden laten. Bijgevolg blijven aangaande tegenstrijdigheden overeind. Deze vaststelling hypothekeert op uitermate ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, aangezien zij en haar partner een compleet andere versie geven over de houding van de familie van de partner ten opzichte van hun buitenechtelijke relatie, wat het kernprobleem uitmaakt van het asielrelaas.

2.2.5.1. Wat het ontbreken van een medisch attest betreft, is verzoekende partij de mening toegedaan dat het ontbreken van zulk attest haar niet kan worden verweten. Uit het feit dat verzoekende partij en haar partner zijn gevlucht met weinig documenten, het gegeven dat het paspoort van verzoekende partij werd afgenomen door haar ouders en de verbreking van het contact met de families, kan worden afgeleid dat het niet gemakkelijk is om documenten bij te brengen, zo stelt verzoekende partij.

2.2.5.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – in beginsel bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekende partij haar land van herkomst verlaten omwille van de problemen met haar familie en die van haar partner naar aanleiding van hun buitenechtelijke relatie en de zwangerschap van haar partner, met name dat de partner van verzoekende partij onder druk werd gezet om abortus te plegen en daarbij werd geslagen door haar broers – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen. De verklaringen van verzoekende partij dat er geen contact meer is met de families en dat haar familie voor haar vertrek haar paspoort had afgenomen, volstaan geenszins ter verklaring van de vaststelling dat zij geen enkel document kan voorleggen ter staving van haar asielrelaas. Zo had verzoekende partij bijvoorbeeld rechtstreeks contact kunnen opnemen met het ziekenhuis waar de partner van verzoekende partij werd behandeld om een medisch verslag op te vragen ter staving van haar beweerde verwondingen.

Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en de ontstentenis van bewijs op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat aan het voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.6.1. In antwoord op het motief van verwerende partij dat verzoekende partij, indien er al geloof dient te worden gehecht aan haar asielrelaas, *quod non*, heeft nagelaten bescherming te zoeken in haar land van herkomst, hoewel zij afdoende bescherming had kunnen verkrijgen door de multi-etnische politie in haar regio, zoals blijkt uit de landeninformatie uit het administratief dossier, argumenteert verzoekende partij dat de commissaris-generaal algemene informatie aanhaalt om aan te tonen dat er in Servië voldoende “*interne waarborgen zijn*” voor etnische minderheden waartoe verzoekende partij behoort, terwijl haar problemen zich op zeer lokaal niveau situeren en de minderheden in Servië bovendien duidelijk nog steeds problemen ondervinden, ondanks de inspanningen van de overheid. Verzoekende partij betwist met andere woorden dat er voldoende bescherming kan worden geboden door de lokale overheden.

Verzoekende partij stelt voorts dat zij geen hulp heeft gezocht in haar land van herkomst omdat zij enerzijds erg weinig vertrouwen heeft in de lokale politionele overheden en omdat zij anderzijds vreesde voor haar veiligheid en die van haar partner indien zou uitkomen dat zij klacht hadden neergelegd. Tevens herhaalt verzoekende partij dat haar partner heeft nagelaten om bescherming te zoeken omdat zij het niet over haar hart kon krijgen om de politie op haar eigen moeder af te sturen.

2.2.6.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, indien men al enig geloof zou hechten aan het opgeworpen relaas, *quod non*, internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wordt wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat de motivering van verwerende partij aangaande de naar behoren functionerende multi-etnische politie uit de specifieke regio waaruit verzoekende partij afkomstig is, niet ontkracht wordt door de bewering dat er duidelijk wel nog problemen zijn voor minderheden in Servië en door de stelling dat het probleem zich op zeer lokaal niveau situeert. De loutere verwijzing van verzoekende partij naar een algemene situatie, zoals het feit dat minderheden nog steeds problemen ondervinden in Servië en de stelling dat de informatie die de commissaris-generaal hanteert algemeen is, terwijl het hier een zeer lokale situatie betreft, weerlegt de gedetailleerde informatie uit het administratief dossier niet, daar verzoekende partij in gebreke blijft enige concrete gegevens en/of andersluidende informatie aan te brengen aan de hand waarvan zij kunnen aantonen dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie), niet correct zou zijn. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de lokale overheidsinstanties geen of onafdoende bescherming konden of wilden bieden aan haar en haar partner. Bovendien merkt de Raad op dat zowel verzoekende partij als haar partner expliciet hebben toegegeven dat zij hun problemen nooit hebben aangekaart bij de politie (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag D. A. d.d. 26 mei 2011, p. 11 en stuk 3, gehoorverslag S. M. d.d. 26 mei 2011, p. 12). Verzoekende partij heeft derhalve duidelijk aan de nationale bescherming verzaakt door geen enkele poging te ondernemen zich van deze bescherming te verzekeren via de nationale instanties.

Waar verzoekende partij voorts nog tracht te rechtvaardigen waarom haar partner geen hulp heeft ingeroepen van de lokale instanties, namelijk omdat zij zich er niet toe kon brengen de politie op haar eigen moeder af te sturen, bemerkt de Raad dat het hier een loutere herhaling betreft van wat de partner van verzoekende partij reeds verklaarde tijdens haar interview op het commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag D. A. d.d. 26 mei 2011, p. 11). Zulk argument is hoe dan ook niet in staat om aangaand motief uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Uit de door verwerende partij gedane vaststelling dat het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas ongeloofwaardig is, rekening gehouden met de fundamentele tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas en met de ontstentenis van enig begin van bewijs ter staving van de voorgehouden problemen, en uit de bevinding dat, indien al geloof moet worden gehecht aan haar asielrelaas, *quod non*, verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten, besluit verwerende partij terecht verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te weigeren.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT